

opusdei.org

Ceļš uz Opus Dei simtgadi

2021. gada 10. jūnijā
monsinjors Fernando Okariss
rakstīja ziņojumu vēstuli
ticīgajiem un Opus Dei
draugiem, kurā atsaucās uz
organizācijas dibināšanas
simtgadi.

12.08.2024

2021. gada 10. jūnijā monsinjors
Fernando Okariss rakstīja vēstuli
ticīgajiem un Opus Dei draugiem,
kurā atsaucās uz dibināšanas
simtgadi. Cita starpā viņš paziņoja,

ka, **“lai gatavotos šīm svinībām, izveidota sākotnējā komiteja”**. Komiteja sāka darbu 2020. gada decembrī sadarbībā ar Centrālo padomdevēju un Ģenerālpadomi – divām organizācijām, kuras sadarbojas ar Prelātu un Opus Dei vadību. Kopā izveidotas vadlīnijas, kas palīdz sagatavoties simtgadei, tostarp Prelāta vēstule 2021. gada jūnijā. Šajā dokumentā izklāstītas minētās vadlīnijas. Šie pasākumi notiek, Baznīcai tuvojoties pirmajai tūkstošgades jubilejai 2025. gadā.

1. Svinības, kuru centrā ir kalpošana

Kā Prelāts norādījis savā vēstulē, simtgade ir **“īpaša iespēja atjaunot mūsu vēlmi kalpot Dievam, Baznīcai un visai sabiedrībai.”** Jubileja ir žēlsirdības laiks un aicinājums raudzīties nākotnē, apsverot, kā kopā **“virzīt nākamos simt Opus Dei gadus”**.

Atjaunot vēlmi kalpot. Ja vēlamies īstenot šo tieksmi, mums nepieciešama pastāvīga garīgā atjaunošanās – sirdis, kas saglabā jaunību caur žēlsirdību, var ieraudzīt un dāsni pieņemt citu garīgās un materiālās vajadzības. Mēs vēlamies kalpot citiem, apzinoties, ka, to darot, mēs kalpojam Jēzum Kristum: ‘Patiesi es jums saku: ko jūs esat darijuši vienam no šiem maniem vismazākajiem brāļiem, to jūs esat man darijuši. (Mt. 25, 40)’

Opus Dei ir Baznīcas ceļš, kas aicina sekot Jēzum Kristum caur darba svētdarīšanu un ikdienišķiem apstākļiem mūsu dzīvēs. Vīrieši un sievietes, jaunie un vecie, neprecēti un precēti, veseli un slimie, laji un priesteri – mēs visi esam aicināti piepildīt ikdienas dzīvi ar žēlsirdību. “Zemes dievišķie ceļi ir vaļā,”^[1] teiktu Sv. Hosemarija. Simtgade mums sniedz jaunu iespēju atklāt Kristu un viņa žēlsirdīgo mīlestību, kas var

iemājot ikviena cilvēka sirdī – bieži
tik trauzlā un ievainojamā –, lai
aicinātu un vestu pie Dieva Tēva
mīlestības.

Nesenā krīze veselībā, kari, ģimeņu
un sabiedrības šķelšanās un dabas
katastrofas parāda, ka mūsu pasaule
ir ievainota un atgādina mums
nepieciešamību citam par citu
rūpēties kā kristiešiem un kā
pilsoņiem, meklējot kopējo labumu
un katra personīgo labumu.

Nepieciešamība rūpēties citam par
citu nav attiecināma tikai uz grūtiem
laikiem – tā ir balsts dzīvei, kas
izpaužas ikdienišķās lietās.

Tālab attiecībā uz simtgadi rodas
vairāki jautājumi – kā vēlmi kalpot
ieviest citos ģimeņu, profesionālajos
un sociālajos apstākļos? Kā (jebkurš)
darbs var kļūt par iespēju rūpēties
un kalpot?

Iztēlojoties Opus Dei nākotnē, varam
labāk izprast kristiešu brālību un

draudzību, jo “kristietī, Dieva bērņā, draudzība un žēlsirdība ir viens un tas pats – tā ir dievišķā gaisma, kas izstaro siltumu”.^[1] Kā labāk ieraudzīt mīlestību, ko saņemam no Dieva, un kā radoši ienest šo žēlsirdību savās attiecībās, atjaunojot prieku, ko sniedz evaņģēlija sludināšana?

Domājot par nākamajiem simts Opus Dei gadiem, ir jācenšas ieraudzīt ikviens no Prelāta ticīgajiem, kas veicina brīvību un sirsnīgu uzņemšanu savā apkārtējā vidē – draugu pulkā, ģimenes lokā, skolā un darbavietā. “Tas ir mūsu gars,” saka Sv. Hosemarija, “un mēs vienmēr to rādīsim, ar atvērtu sirdi un rokām atdarot savas mājas durvis jebkuram cilvēkam neatkarīgi no viņa ideoloģijas vai sociālajiem apstākļiem.”^[2] Un tāpat: “Nav nevienas dvēseles, kam mēs liedzam draudzību, un nevienam, sastopoties ar Dieva darbiem, nebūtu jāpaliek nepiepildītam – ikkatram jāsaņū

mīlestība, sapratne un
pieķeršanās.”^[3] —

Varētu vaicāt, kā gan izrādīt
pašaizliedzīgu draudzību jebkuram
cilvēkam? Kā varam panākt, lai tie,
kas ir Opus Dei ticīgie un iesaistās tā
aktivitātēs, justos mīlēti un brīvi?

Domājot par dzīvi, kurā pasaules
pamatā ir kalpošana, mēs varam
paraudzīties uz Dieva darba centru
administrācijā iesaistīto cilvēku
darbu – viņu ikdienu veido rūpes par
citiem. Ar zināšanām un rūpēm
viņas nes Opus Dei vēstījumu un
kļūst par “kultūras humanizācijas
avangarda faktoru un attiecīgi par
iedvesmu jebkura cilvēka
profesionālajam darbam.”^[1] —

2. Divi datumi un daži ieteikumi

**“Simtgades svinības notiks no
2028. gada 2. oktobra līdz 2030.
gada 14. februārim, kas iezīmē arī
simto gadadienu kopš Opus Dei**

apustuliskā darba sākuma ar sievietēm. Tālab, atspoguļojot vienotību, tās būs svinības, ko iezīmē divi datumi.”^[1] —

Sākotnējā komiteja sadarbībā ar Centrālo padomdevēju un Opus Dei ģenerālpadomi norādījuši dažus ieteikumus, gatavojoties simtgadei, – tie īsi izklāstīti tālāk. Tālākajās šīs publikācijas sadaļās, tie skaidroti plašāk.

Šo principu priekšnoteikums ir pārlicība, ka kristīgas dzīves atjaunošana un atdzīvināšana gan personīgā, gan organizācijas līmenī ir Svētā Gara darbs un augļi, sastopoties žēlsirdībai un brīvībai. Jebkurai iniciatīvai, kas saistīta ar simtgadi, ir jāveicina šī sastapšanās.

Nākamajos gados veicamajam darbam jāatbilst šādām īpašībām:

Balstīts būtiskajā. Personīgā un institūcijas pieeja Darba simtgades

atzīmēšanā ietver skatīšanos uz Kristu kā visas pasaules balstu, lai ieraudzītu Viņā Tēva seju un Viņa mīlestības izpausmes. Apzinoties mūsu dievišķo izcelsmi un nenovēršot skatienu no Kunga, mēs lūgsim Svēto Garu vest mūs pa kontemplācijas ceļu pasaulē. Mēs vēlamies dalīties priekā un mierā, ko caur mūsu laikabiedriem var rast tikai Dievā.

Vērsts uz kalpošanu. Saskaņā ar vispārējo mērķi gatavošanās simtgadei nedrīkst apstāties pie pašanalīzes (sevis vērošanas) – tai jāsākas un jābeidzas ar atvērtību. No garīgā skatpunkta varam lūgt Kungu paplašināt sirdis, pieņemot daudzu cilvēku dzīves un vajadzības. Šis ir laiks no jauna atklāt mūsu misiju un piešķirt tai dzīvību, pavaicājot, ko varam darīt, lai ar personīgajām īpašībām labāk kalpotu visiem cilvēkiem, Baznīcai un sabiedrībai.

Atgriezenisks. Gatavošanos nevajadzētu sašaurināt līdz dažādu aktivitāšu rīkošanai. Drīzāk tai jāietver atgriezeniskums un mācību iespējas, kas palīdz katram iedzīvināt mūsu misiju sevī un dalīties mācību procesā gūtajos secinājumos ar citiem. Refleksijai ir trīs iespējamie fokusa punkti – sociālais konteksts, grūtības, ar ko pašreiz saskaras Baznīca, un Opus Dei identitāte un gars. Šādā veidā var sākt plašākas diskusijas, identitāti, misiju un kontekstu saistot ar atmiņu, projektiem un nākotni.

Ieguvumus veicinošs. Simtgade nebūs notikumu sērija, bet laiks atjaunotnei personīgā un organizācijas līmenī. Tā tiecas sniegt lielākus ieguvumus nekā pieminēšana, aicinot katru cilvēku vairāk iedziļināties Opus Dei gara būtībā, saprast, dzīvot un runāt par to ar ticību, bez inerces vai pasivitātes un uzticoties Dieva žēlastībai, kas mūs virza.

Iesaistošs. Simtgades svinībām nav ierobežojumu, jo iesaistīto cilvēku un iestāžu apstākļi ir ārkārtīgi dažādi. Tādējādi mērķis nav izstrādāt nosacījumu kopumu, par ko lemj centrālā komiteja. Drīzāk tas ir ceļš, ko iesim kopā, kurš nevienam nav liegts un kurā neviens nejūtas pamests. Katrs cilvēks un iniciatīva var sagatavot un piedzīvot simtgadi veidā, kas vislabāk atbilst pašreizējiem apstākļiem. Klausīšanās komitejas ieskatā būs prioritāte, priekšnosacījums dalībai.

Ekleziāls. Ar šīs “nelielās Baznīcas daļas” (lietojot Sv. Hosemarijas apzīmējumu) simtgadi saistītajām iniciatīvām ir jāstiprina vienotības un kopienas saites universālajā Baznīcā, konkrētās baznīcās un citās ekleziālajās realitātēs. Klausīšanās notiek 2025. gada jubilejas sagatavošanas laicīgajā ietvarā – tā ir pirmā jubileja jaunajā tūkstošgadē, un tās tēma ir “Cerību svētceļnieki”,

kas turpinās Pāvesta iepriekš
aizsākto sinodālo procesu.

Atvērts. Lai refleksija un klausīšanās
nestu jaunu gaismu un dzīvību, mēs
ceram, ka – kā to allaž aicinājis Sv.
Hosemarija – tā notiks, Prelāta
ticīgajiem sadarbojoties ar citiem
pilsoņiem, kuri saskaras ar
pašreizējām sabiedrības un Baznīcas
grūtībām, kā arī tiem, kuri jau
darbojas saskaņā ar Opus Dei misiju.

Vienojošs. Simtgade ir svarīgs brīdis
gan tiem, kas jau ir tuvi Sv.
Hosemarijam, gan tiem, kuri tikko
iepazinuši viņa vēstījumu, kas ir “tik
sens kā evaņģēlijs un tik jauns kā
evaņģēlijs”. Kā teica Jānis Pāvils II:
“Baznīcas vēsturē “vecais” un
“jaunais” vienmēr ir cieši savijušies.
“Jaunais” izaug no “vecā” un “vecais”
rod pilnīgāku izpausmi “jaunajā”. ”^[1]
—
Simgade sniedz iespēju ciešāk
sadarboties dažādām paaudzēm,

apvienojot vecajo viedumu un jauno enerģiju.

Jauneklīgs. Gatavošanas darbu centrā nereti būs jauni cilvēki. Attiecīgi simtgades saturam, metodoloģijai, naratīvam un stilam ir jābūt tiem pievilcīgam. Jaunie ir tie, kas vislabāk spēj pārnest kristiešu vēstījuma un Sv. Hosemarijas mācību atbilstību citiem jaunajiem caur savu degsmi, liecību spēku, kalpošanu, labestību un uz mieru vērstajām iniciatīvām.

Vienlaikus svinīgs un pieticīgs. Mēs svinēsim Dieva dāvanu, pateicībā atminoties cilvēkus, kas veltījuši savas dzīves, lai iedzīvinātu Kristu šajā pasaulē, un tos, kas dažādos veidos palīdzējuši. Kā jebkuros svētkos, mēs ļausim pasākumam pārsteigt, iedvesmot un iepriecināt mūs. Tajā pašā laikā sagatavošanas darbiem un svinībām jābūt

pieticīgām un vienkāršām pēc savas būtības.

Paliekošs. Simtgades ietvaros radītajām iniciatīvām jāatstāj nospiedums daudzās dvēselēs un pozitīvs iespaids dažādās vietās. Tas var ietvert taustāmas vai netaustāmas vērtības, kas saglabāsies arī pēc svinībām.

Citiem vārdiem sakot, mēs nevēlamies, lai svinības būtu pašanalītiskas un slēgtas (attiecībā uz izvēlētajām tēmām, iesaistītajiem cilvēkiem un organizācijas mērķiem), centrētas uz pieminēšanu, nepaliekot (sniedzot pasaulei nelielu ieguldījumu, nespējot risināt galvenās problēmas vai skarot tās tikai virspusīgi), garlaicīgas (daudzreiz atkārtotas vai nepievilcīgas) vai centralizētas un dārgas.

3. Visu iesaiste un vērīga klausīšanās

“Es vēlētos, lai mēs visi gatavotos šīm svinībām,”^[2] saka Prelāts. Darba simtgades svinības katrā vietā un pilsētā noritēs atšķirīgi. Būs vairāki notikumi – daudzu cilvēku radošuma augļi.

Prelāts ziņojumā arī norāda, ka simtgades komiteja **“darīs visu iespējamo, lai klausītos Darba ticīgajos un daudzos citos cilvēkos”**, jo tas palīdz ikvienam dalīties savās idejās par šīs jubilejas svinībām un Opus Dei darbu nākotnē.

Vērīga klausīšanās pirmām kārtām attiecināma uz personīgo līmeni. Raugoties uz šo gadadienu, katrs no mums var sagatavoties, lai ieklausītos Svētajā Garā. Tas nozīmē, ka mums jāatver sirdis un jāsagatavojas saņemt gaismu un spēku, kas mudinās mūs dzīvot kristīgajā aicinājumā ar jaunu spar. Šis ir labs laiks vēlreiz ieklausīties

mūsu Radītājā, pārskatot viņa vēstījuma galvenos punktus. Tāpat mums jāieklausās arī savā un apkārtējo cilvēku pieredzē.

Turklāt simtgade ir atvērts projekts, tāpēc diskusijas tiks veidotas plašākos lokos. Tās nebūs abstraktas vai teorētiskas sarunas par Opus Dei, Baznīcu vai sabiedrības grūtībām, bet drīzāk kopienas un piedalīšanās izpausme. Mēs klausāties cits citā, mācāties cits no cita un atbalstām cits citu šajā ceļā. Baznīcas tradīcijā klausīšanās vienmēr vērsta uz evaņģēlisko misiju – tā paredzēta, lai uzlabotu cilvēku un kristiešu kalpošanu, ko vēlamies nodrošināt, sekojot jaunajam bauslim, ko Jēzus Kristus mums atstājis.

Sv. Jānis Pāvils II pirms trešās tūkstošgades Baznīcas vēsturē ieteica uzmanīgi klausīties visā Dieva cilvēcē: “Svarīgi atcerēties, ko Sv. Benedikts atgādināja klostera

abatam, kad tas aicināja dot padomu jaunākajiem: “Dievs bieži iedvesmo jaunākos ar to, kas ir labs.”” Un Nolas Sv. Paulīns mudina: “Ieklausīsimies, ko saka ticīgie, jo katrā no tiem elpo Dieva Gars.”^[3] —

Svinībās piedalīsies Opus Dei ticīgie, sadarbības partneri, jaunie cilvēki, kas izglītojas, radinieki, cilvēki, kuri veic apustulisko darbu, un daudz draugu. Mēs bagātināsimies no dažādiem skatpunktiem, vēloties kalpot labāk.

Arī cilvēki, kas agrāk bijuši daļa no Darba, tiks uzklausīti. Viņu pieredze būs iespēja pateikties un/vai lūgt piedošanu, atjaunot draudzības, ja tās zudušas, un paļauties uz palīdzību daudzās evaņģelizācijas un kalpošanas iniciatīvās, ja tas nepieciešams.

Lai attīstītu šo plašo iesaisti, nepieciešams laiks. Mums jāpārskata idejas, ko saņemam, jāsniedz atbalsts

tiem, ko māc bažas, un jāpārdomā, kā šīs idejas iestrādāt gatavošanās darbos. Prelāts 2021. gada 10. jūnija ziņojumā norāda, ka šī iemesla dēļ projekts aizņems nozīmīgu komitejas darba daļu.

4. Mūsu laika izaicinājumi

Šī gadadiena ir labvēlīgs laiks, lai **“apsvērtu, ar kādām grūtībām saskaras Baznīca un sabiedrība un ko mēs varam darīt, lai tās atrisinātu.”**^[4] Vērīga klausīšanās nozīmē arī uzmanības pievēršanu tam, ko pašreizējie apstākļi mums stāsta.

Sv. Hosemarija aicina mūs dzīvot, **“kaismīgi mīlot pasauli”**.^[5] Ar to viņš domā reālo pasauli, kurā dzīvojam, ar tās nebeidzamajām iespējām un skarbajām pretrunām. Pasaule ir dzīva realitāte, kas attīstās un mainās. **“Katrai kristiešu paaudzei ir jāatgūst savs laiks un jādara tas svēts.”**^[6] Lai pasauli varētu mīlēt, tā

ir jāpazīst un jāsaprot. Šī iemesla dēļ simtgade aicina paraudzīties uz mūsu vēsturisko un sociālo kontekstu.

Opus Dei gars pēdējo 100 gadu laikā atklājies dažādās vidēs. “Vēsturisko apstākļu pārveide ar izmaiņām sabiedrībā to, kas tikko bijis labs, var padarīt par nederīgu. Tālab konstruktīvai kritikai, kas padara neiespējamu paralizējošo un iznīcinošo inerces darbību, pastāvīgi jāamīt jūsos.”^[7]

Tāpēc mēs aicinām pārskatīt pašreizējo situāciju darbā, ģimenē, laulībā un attiecībās, kā arī tēmas, kas pēdējos gados kļuvušas īpaši būtiskas un iezīmē mūsu kultūru, ietverot ilgtspējību un iekšējo attīstību, jēgas un garīguma meklējumus, tehnoloģiju ietekmi uz uzvedību, kā arī rūpes, iekļaušanu un vienlīdzību. Tas ir jautājums par labāku izpratni – kas ir šī pasaule, ko

mīlam un kam vēlamies kalpot, un kas tai nepieciešams – un vienlaikus par saikni ar to, kas ir labs, uzturot “pozitīvu un atvērtu attieksmi pret pašreizējām izmaiņām sabiedrībā un dažādiem dzīvesveidiem.”^[8] —

Starp daudzajām mūslaiku grūtībām īpaša interese jāvelta darba veicināšanai, kas ir “pamats, uz kura būvējam katras kopienas taisnīgumu un solidaritāti.”^[9] — Sv. Hosemarijas vestījumam ir neparasts potenciāls un pielietojuma iespējas, kas līdz galam vēl nemaz nav atklātas.

Šai refleksijai jābūt atvērtai un dalītai temata iedabas dēļ un arī tālab, ka tā jāveic dažādiem cilvēkiem, tostarp minēto jomu ekspertiem – citiem kristiešiem un pilsoņiem ar atšķirīgiem pasaules uzskatiem, kuri spēj sniegt nozīmīgu ieguldījumu un kuriem ir vēlme veicināt kopējo labumu.

Pašreizējās Baznīcas grūtības veido vēl kādu refleksijas aspektu, un tās ir arīdzan mūsu grūtības – sekularizācija, laicīguma loma ģimenes evaņģelizācijā, tradīciju atjaunošanas dinamika, vienotība un dialogs, relatīvisms patiesības meklējumus un ekleziālās komūnijas izaicinājumi. Dieva žēlsirdības dāvana, ko saņēmis Sv. Hosemarija, ir virzīta uz “kalpošanu Baznīcai, jo tā vēlas, lai tai kalpo.”^[10] Arī mums labi jāzina šīs grūtības, lai spējam tām patiesi stāties pretī.

Vērīgi ieskatoties mūslaiku kontekstā, ieklausoties un pārdomājot, varam atrast veidus, kā nest kristietības vēstījumu un Opus Dei garu, kurš savas laicīgās dabas dēļ ir tilts un dialogs starp darba pasauli, ģimeni, profesijām un visām cēlajām cilvēces realitātēm.

Sv. Augustīna teiktie vārdi ir piederīgi jebkuram laikam: “Un jūs

visi sakāt, ka “šie ir sarežģīti, grūti un slikti laiki”. Dzīvojiet labas dzīves, un jūs mainīsiet šos laikus, dzīvojot labas dzīves.”^[11]

5. Gara dāvanas atklāšana no jauna

Savā 2021. gada 10. jūnija vēstulē monsinjors Fernando Okariss mudina šo laiku padarīt par iespēju atskatīties uz “mūsu identitāti, vēsturi un misiju”, domājot par nākotni un alkstot personīgas atjaunošanas.

Simtgades svinību gatavošanas sākums sakritis ar Pāvesta ediktu “Ad charisma tuendum”, kurā Svētais Tēvs mudina mūs pievērst uzmanību dāvanai, ko Dievs devis Sv.

Hosemarijam, lai to spētu pilnībā piedzīvot. Pāvests Francisks mudina mūs rūpēties par Opus Dei spēku, lai “stiprinātu tās locekļu veikto evaņģelizāciju pasaulē” un lai izplatītu “svētuma aicinājumu

pasaulē caur darbu, ģimenes un sabiedrības saistību svētdarīšanu.”

Mēs, katoļi, sekojam cilvēkam – Jēzum Kristum –, ne tikai doktrīnai vai morāliskumam, kā savā pirmajā enciklikā norādīja Benedikts XVI.^[12] Baznīca nodrošina ceļu, lai satiktos ar Jēzu, – Dieva vārdu, liturģiju, sakramentus, lūgšanas un žēlsirdību. Svētais vakarēdiens, satikšanās ar Dieva žēlsirdību grēksūdzē un lūgšanas kristieša ikdienas dzīvē ir īpaši būtiskas.

Mūsu pamata uzdevums sniedz mums rīkus, lai slavēšanu, pielūgsmi, pateicību, dialogu un ticību Dieva Tēva mīlestībai darītu klātesošu mūsu dzīvēs un palīdzētu šīs dimensijas savās dzīvēs atklāt arī daudziem citiem.

“Viss, no Pētera līdz Jēzum caur Mariju,” – šādi Opus Dei nolūku apkopojis Sv. Hosemarija. Mēs nesekojam tikai Kristum – mēs esam

daļa no Viņa miesas, no Baznīcas, no Cilvēkiem, ko vieno kopības un vienotības garīgās saites. Tā ir Dieva bērnu ģimene.

Darbs kā Baznīcas daļa palīdz cilvēkiem sastapties ar Jēzu Kristu un pieredzēt Viņa klātbūtni darbā un ikdienas dzīvē, veicinot savas dievišķās izcelsmes apzināšanos un stiprinot dzīves vienotību. Caur šādām darbībām rodas apstākļi, kas nepieciešami, lai ikvienā dvēselē uz pasaules ieskanētos Sv. Hosemarijas vārdi: “Lai tu meklētu Kristu: lai tu atrastu Kristu: lai tu mīlētu Kristu.”^[13] Tas ir aicinājums būt apcerīgiem, esot šajā pasaulē.

Simtgade paver daudz iespēju apsvērt šo ideālu. Lai “dzīvotu ar Kristu”, lai dalītu savu esību ar Viņu: ģimeni, laulāto, bērnus, brāļus un māsas, vecākus, draugus, darbu, jūtas, problēmas, priekus un ciešanas. Savā ziņā šis ceļš, ko mēs

tuvākajos gados mērosim ar jaunu dzinuli, ir ceļš “pretim svētumam”. Šis ceļš vispirms jāiet personīgi un vienmēr kopā ar citiem Baznīcā, turklāt tas ir atvērts visai cilvēcei.

Satikšanās ar Kristu mīlestībā ietver visu personību – inteliģenci, atmiņu, gribu, pieķeršanos un attiecības. Šajā izpratnē garīgā dzīve ir vērsta uz sirds pārmainīšanu. Un papildinošais darbs nav tikai intelektuāls (doktrīnas nodošana), informatīvs (informācijas izplatīšana) vai mudinošs (apelēšana pie gribas). Svētais Gars rīkojas katra cilvēka dvēselē – intimitātes un brīvības kontekstā.

Žēlsirdība maina cilvēku.

“Personības pamatā ir identificēšanās ar Kristu,”^[14] teicis Sv. Hosemarija. Pilnveidoties Darbā nenožīmē sakrāt veicamos uzdevumus un īstenojamos pienākumus. Tas ir aicinājums sekot

Kungam brīvībā un mīlestībā, ļaujot mainīties Viņā, ikdienišķās lietās izdzīvojot pārdabiskos un cilvēciskos tikumus un esot tādiem, kādi esam, bez bailēm par savu niecīgumu vai vājumu.

Kristietis, kas raugās uz Jēzu Kristu un ļauj Svētajam Garam strādāt, attīsta līdzsvarotu, nobriedušu un pievilcīgu personību. Tas ir labs laiks, lai sev pajautātu, kā varam svētlaimībai ļaut veidot mūsu dzīves, kurās ir neveiksmes un kļūdas, bet kuras aizvien ir pilnas cerību.

Attiecīgi esam aicināti būt Kristus ceļā, esot uz šīs pasaules. Dieva Dēls sniedz roku mūsu attiecībām ar citiem. Sv. Hosemarija Darba cilvēkus būtībā nosaucis par “miera un prieka sējējiem”. Mūsu nodarbošanās aicina mūs ienest Kristus žēlsirdību jebkurā vidē caur savu profesiju – lai mūsu darbs, draudzība un liecības daudziem

cilvēkiem kļūtu par iespēju atklāt, ka Dievs viņus mīl, un sekot Viņam brīvi un ar prieku, kļūstot par “Dieva draugiem”.

Laicīgums Opus Dei nozīmē “dabisku klātbūtni visnopietnākajos dzīves aspektos – labi paveiktā darbā, piepildītā ģimenes dzīvē un pienākumos pret sabiedrību, dalītās cilvēces ciešanās un pūlēs veidot šo pasauli mierā un pēc Dieva līdzības.”^[15] Tādējādi svētdarīts darbs palīdz mainīt cilvēku realitātes un veidot taisnīgāku, miermīlīgāku un atbalstošāku sabiedrību.

“Mēs vēlamies Kristus valdīšanu” bija Opus Dei dibinātāja pastāvīgā lūgšana. Sv. Jānis Pāvils II norāda: “Karaļvalsts mērķis ir mainīt cilvēku attiecības – tā pakāpeniski attīstās, cilvēkiem mācoties mīlēt, piedot un kalpot citiem.”^[16]

Dāvanas, ko saņēmis Sv. Hosemarija, nav atbilde konkrētas vietas vai laika

problēmām – tās paredz sadarbību, meklējot problēmas risinājumu katrā vietā un laikā. Mūsu dibinātājs savus garīgos bērnus redzēja “pašā pārmaiņu sākumā” un bieži atsaucas uz “pirmo Kristiešu” rīcību.

Vēl viens mērķis, ko viņš izmantojis, lai definētu Opus Dei darbu, ir – “Visa slava Dievam”. Atskatoties uz pagājušajiem gadiem, vēlme mēģināt dzīvot personīgā un kopīgā pazemībā ir bijusi visa pamatā.

Visas šīs kristīgās dzīves dimensijas veido ieskatu, gatavojoties simtgadei, īpaši attiecībā uz svētku formātu, ko izstrādā un veido Prelāta centri.

6. Pagātne, tagadne un nākotne

Simtgades svinībās satiekas pagātne, tagadne un nākotne – pateicība un piedošana ir divi piemēri, ko mums piedāvā Sv. Jānis Pāvils II un bīskaps Alvaro del Portijo.

Pāvests Jānis Pāvils II, gatavojoties 2000. gada sagaidīšanai, aicināja mūs raudzīties pagātnē ar pateicību, izdzīvot tagadni ar entuziasmu un raudzīties nākotnē ar cerību, lai varētu “patiesi iegremdēties dziļākajos ūdeņos”.^[17] Bīskaps Alvaro pirms īpaši nozīmīgiem pasākumiem dalījās ar lūgšanu: “Pateicos tev, piedod man, palīdzi man vairāk.” Šīs divas triādes kalpo par iedvesmu simtgadei.

Šis būs pateicības laiks – pateicība par Opus Dei Dieva dāvanu, mūsu Radītāja dzīvi un daudzajām žēlsirdības dāvanām, kas saņemtas laika gaitā. Pateicība Sv.

Hosemarijam par dāsno dalīšanos žēlsirdībā un visiem cilvēkiem, kas ieguldījuši savas pūles, lai iedzīvinātu šo garu sev apkārt. Tāpat arī pateiksimies tiem, kas bijuši mums blakus, – Darbam uzticīgo cilvēku vecākiem un ģimenēm, cilvēkiem, kuri sadarbojušies ar Sv.

Hosemariju, katoļiem un tiem, kuri nav katoļi, bet kuri tāpat ir dāsni palīdzējuši (un turpina palīdzēt) Opus Dei visā pasaulē. Vēlamies īpaši izcelt tos, kuri pirmo simt gadu laikā veidojuši šo ģimeni, ar ko mums ir tik cieša saikne.

Līdz ar pateicību, šis būs arī piedošanas laiks – lūgsim piedošanu par personīgajiem ierobežojumiem, par nepilnībām un kaitējumu, ko katrs no mums varēt būt radījis. Pagātnes atminēšanās ļauj no jauna atklāt Dieva žēlsirdības dāvanu avotu un patieso būtību, apzinoties to oriģinalitāti, svaigumu un vērtību. Tāpat arī vēstures zināšanas, apzinoties visas gaismas un ēnas.

Visbeidzot, šis būs arī cerību laiks, raugoties nākotnē un uzticoties Dieva žēlastībai. Mēs paļaujamies uz Svētā Gara varenību, nevis uz personīgo spēku.

Šāda Dieva žēlsirdības dāvanu dziļāka apzināšanās dvēselē ļauj pārdomāt ne tikai katru personīgo, bet arī visas apustuliskās iniciatīvas. Ir svarīgi, lai katra no tām pieaugtu plašumā un dziļumā un kļūtu par galveno dzinējspēku, kristiešiem nostiprinot savu ieguldījumu attiecīgajā jomā – dzīvē, izglītībā, veselībā, nabadzības mazināšanā, jaunatnē, ģimenē, saziņā utt. Katram no mums jāpadomā par savām saknēm un no jauna jāapzinās profesionālie un apustuliskie sapņi, ar ko esam dzimuši. Simtgades kontekstā ir vērts uzdot jautājumu – kā varam stiprināt kalpošanu, ko nodrošina Opus Dei ticīgo radītās iniciatīvas, sadarbojoties ar tik daudz citiem cilvēkiem.

Tā ir praktiska identitātes un vēstures atjaunošana, pastāvīga agrāko dienu svaiguma, caurspīdīguma un naratīva centienu atminēšanās. Šajā ceļā palīdzēs

paļaušanās uz ieteikumiem no darbiniekiem, agrākajiem audzēkņiem, labumu guvušajām ģimenēm un vides (pilsētas domes, kaimiņiem, nozares kolēģiem).

7. Starp nabagajiem un slimajiem

Prelāts norāda, ka gadadiena paver jaunu iespēju **“atpazīt Dieva mīlestību mūsu dzīvēs un nest šo mīlestību citiem, īpaši tiem, kam tas visvairāk nepieciešams.”**^[18] —

Mēs atrodam Kristu teiktajā vārdā, sakramentos un citur. Pāvests Francisks, runājot par nabagajiem, teica: “Mēs esam aicināti atklāt viņos Kristu, aizdot savu balsi, lai viņi var sevi aizstāvēt, bet vienlaikus būt viņu draugi, ieklausīties viņos un saprast, un pieņemt noslēpumaino gudrību, ko Dievs caur viņiem vēlas nest.”^[19] —

Sv. Hosemarija bieži mums atgādinājis, ka tieši nabagajos un slimajos viņš radis spēku virzīt Opus

Dei un ka viņš paļāvies uz viņu
vērtīgākajām lūgšanām.

Mēs atklājam Kristu, nonākot saskarē
un kalpojot tiem, kuriem tas
visvairāk vajadzīgs. Šādi mēs ļaujam
darboties žēlsirdībai, kuras
aicinājumam labprāt atsaucamies.
“Baznīcai ir jāpaliek zināmai kā
Dieva nabago kopienai... Jebkurai
Baznīcas atjaunošanai jāsākas no
tiem, kuros dzīvo tāda pati pazemība
un labestība, lai kalpotu.”^[20]

Sastopoties ar cilvēkiem, kam ir
dažādas vajadzības, iemācāmies
personīgi nepieķerties. Nabadzības
tikums pieejams visiem, un
mūsdienu patērētāju sabiedrībā to ir
viegli praktizēt. Ģimenes, darba un
sabiedrisko attiecību pasaulēs ir
jāpieredz askētiskums, kas atdarina
Jēzus būtību laicīgā veidā. Nabadzība
ir ticamas evaņģelizācijas pamats.

Līdz šim nepiedzīvotā attīstība, ko
cilvēce ir sasniegusi tehnoloģiju,

ekonomikas un komunikācijas jomā, piedāvā daudz resursu, kas palīdz izskaust nevienlīdzību un mazināt trūkumus, ar ko saskaramies: mīlestības, pārtikas, mājokļa, darba, izglītības, tiesību, veselības, brīvības... Šos trūkumus uztveram kā noliegumu tam, kas raksturīgs cilvēka un sabiedrības cieņai. Sarežģītie pasaules izaicinājumi gan indivīda, gan sabiedrības līmenī aicina mūs kultivēt jaunu “žēlsirdības šķietumu”, paaugstinot sniegtā atbalsta efektivitāti un vienlaikus attīstot spēju izjust tuvumu un solidaritāti pret tiem, kuri cieš, un veicinot cilvēka iekšējo izaugsmi.

Sv. Hosemarija apliecinājis, ka “cilvēks vai sabiedrība, kas nereaģē uz ciešanām vai netaisnību un neko nedara, lai tās novērstu, ir ļoti tālu no Kristus sirds mīlestības.”^[21] Arī šodien, kad redzam tuvojamies simtgadi, mums tiek piedāvāta īpaša

“iespēja atjaunot savu kalpošanu cilvēkiem, kam tas nepieciešams, katram personīgi vai kopīgi, labāk apzinoties tās nozīmi Sv.

Hosemarijas vēstījumā.”^[22] —

Šo gadu laikā mums jāapsver kristiešu darbības sociālā dimensija, Baznīcas sociālās doktrīnas derīgums un tvērums, kā arī darba svētdarīšanas ietekme, veidojot cilvēcīgāku un kristīgāku sabiedrību. Tāpat sev vaicāsim par šīs simtgades solidaritātes iespējamo ietekmi – paliekošu pateicības izpausmi, ko jūtam par saņemtajām dāvanām.

8. Dievs visu dara jaunu (*Rev 21:5*)

Jaunie cilvēki, kas piedalās Darba attīstīšanā, būs simtgades galvenie varoņi: **“Jums, kas esat jauni, ir vislielākā loma,”**^[23] teic monsinjors Okariss. Tieši jaunie nākamos simt gadus nesīs Sv. Hosemarijas vēsti.

Jaunība nav tikai bioloģisks fakts – tā ir īpašība, ko var saglabāt, laikiem ejot. “Tāpēc mēs nepazaudējam sirdi, tieši otrādi – lai arī fiziski kļūstam vājāki, mūsu iekšējā būtība atjaunojas dienu no dienas.” (2 Cor 4:16) Dieva žēlsirdība mūs atjauno, ja vien tai ļaujamies. Un tāpat Dievs atjauno pasauli un visas lietas, sadarbojoties ar kristiešiem, kas vēlas būt Viņa žēlastības nesēji visos profesionālajos un sociālajos apstākļos.

Opus Dei 25. gadadienā Sv.

Hosemarija aicināja mūs “atjaunot uzticību dievišķajam aicinājumam un sēt mieru un prieku pasaulē.”^[24]

Šajā laikā mēs varēsim no jauna atklāt Dieva žēlsirdības dāvanu skaistumu un ar pieaugošu uzticību, radošumu un prieku domāt par tām, piedzīvot tās un ienest pašreizējos Baznīcas un pasaules apstākļos.

Mēs uzticam simtgades gājumu mūsu
Mātei – prieka avotam – un Sv.
Jāzepam, uzticības etalonam.

Romā, 2023. gada 14. februārī

Ceļš uz Opus Dei simtgadi

[¹] Sv. Jānis Pāvils II, *Tertio millennio adveniente*, 18.

[²] Prelāta ziņojums, 2021. gada 10. jūnijs.

[³] Sv. Jānis Pāvils II, *Novo Millennio Ineunte*, Nr. 45.

[⁴] Prelāta ziņojums, 2021. gada 10. jūnijs.

[⁵] Sv. Hosemarija, Homilija Navarras Universitātē 1967. gada 8. oktobrī, publicēts *Sarunās ar monsinjoru Eskrivu de Balageru*.

[⁶] Sv. Hosemarija, *Christ is Passing By*, 132.

^[7] Sv. Hosemarija, Vēstule Nr. 29, 18.

^[8] Sv. Hosemarija, *Furrow*, Nr. 428.

^[9] Pāvests Francisks, Pasaules Miera diena, 2022. gada 1. janvāris.

^[10] Sv. Hosemarija, Vēstule Nr. 8, nr. 1.

^[11] Sv. Augustīns, *Sprediki*, 311, 8.

^[12] Cfr. Benedikts XVI, Encyclical *Deus caritas est*, 1.

^[13] Sv. Hosemarija, *The Way*, 382.

^[14] Cfr. Sv. Hosemarija, *Christ is Passing By*, 31.

^[15] Bl. Alvaro del Portillo, Vēstule 11-XI-1982, 47.

^[16] Sv. Jānis Pāvils II, *Redemptoris missio*, 15.

^[17] Sv. Jānis Pāvils II, *Novo Millennio Ineunte*, 1.

[18] Prelāta ziņojums, 2021. gada 10. jūnijs.

[19] Pāvests Francisks, 5. Pasaules nabadzīgo diena, 14-IX-2021.

[20] Benedikts XVI, *Jesus of Nazareth*, pg. 105.

[21] Sv. Hosemarija, *Christ is Passing By*, 167.

[22] Monsinjors Fernando Okariss, "Enlarging the Heart," piezīmes *Be to Care* konferencē, 9-IX-2022.

[23] Message from the Prelate, 10-VI-2021.

[24] St. Josemaría, Christmas letter, December 1952.

[1] Prelāta ziņojums, 2021. gada 10. jūnijs.

[1] "Atskats uz Opus Dei administrēšanu: bagātība un perspektīvas" *Romana*, Nr. 72, 2021.

^[1] Sv. Hosemarija, *The Forge*, 565.

^[2] Sv. Hosemarija, vēstule Nr. 4, 25.

^[3] Sv. Hosemarija, vēstule Nr. 4, 25.

^[1] Sv. Hosemarija, vēstule Nr. 4, 1.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/lv-lv/article/cels-uz-
opus-dei-simtgadi/](https://dev.opusdei.org/lv-lv/article/cels-uz-opus-dei-simtgadi/) (4.08.2025)